

— Где е Слава? — попита внезапно царьтъ.

— Легна си. Боли я главата ... — отвърна Елена и заговори за друго.

Вечеръта, когато се прибраха въ покоитѣ си, Елена реши да признае безпокойството си. Тя угаси сребърния свѣщникъ и се приближи до ложето на царя. Въ синия полумракъ, освѣтенъ само отъ слабата златиста свѣтлина на кандилото, главата на Асѣна се тъмнѣеше върху белотата на завивкитѣ.

— Спишъ ли? — попита тя и бледна, съ туптящо сърдце, седна върху рѣба на леглото.

— Не. Какво има? — той дигна чело и облегна лакътъ върху възглавето.

— Охъ! Не знамъ какъ да ти кажа ... Не се гнѣви, Асѣне, — и тя скри глава до рамото му. — Слава ... Слава ...

Сълзи измокриха лицето ѝ, неудържими хълцания сгърчиха плещитѣ ѝ.

— Слава очаква дете.

Асѣнъ блѣсна жена си, седна въ леглото, помълча малко и съ треперящъ отъ сдържана яростъ гласъ рече:

— Не очаквахъ отъ нея. И защо не ми казахте нищо до сега? Кой е този доброненавистникъ?

Изведнажъ той скочи, хвана жена си за рѣцетѣ и извика:

— Кой е посмѣлъ да оскверни царския домъ? Казвай!

— Иванко — пошѣпна царицата, омразена отъ страхъ.

Сърдцето ѝ прѣхтѣше чакъ до гърлото като изплашена птичка.

Царьтъ я пусна изуменъ.

Иванко! Нещастникътъ не се бѣ посвѣнилъ да посегне и на неговото семейство. Бѣсенъ гнѣвъ изду жилитѣ на врата му. Стори му се, че се задушва. Непрокопсаникътъ!

— Още тази вечеръ той трѣбва да се вѣнчее съ нея, и да ги не виждатъ, очитѣ ми.

Царицата изтрѣпна.

— Но той ... — каза глухо тя.

— Какво той?